

De kip die leerde vechten



# De kip die leerde vechten

Ronald van de Peppel

2024

**B**eefcake Publishing

Andere boeken geschreven door  
Ronald van de Peppel:

Uitgegeven in eigen beheer:

\*Glimlach in de chaos,  
een romantische vertelling over de grote levensvragen.

\*Parels in de wind van de tijd,  
25 verhalen uit de Soefitraditie,  
herverteld en becommentarieerd.

\*Eén dag Marie,  
een ontroerende vertelling door de ogen van een hooggevoelig  
klein meisje.

Uitgeven door Beefcake Publishing:

\*Gait,  
psychologische thriller  
uitgebracht onder het pseudoniem Ron Poplar.

\*Fragmenten van verwondering,  
een autobiografisch avonturenboek.

Al deze boeken zijn ook als luisterboek te verkrijgen bij  
Storytel, Bol, Kobo, e.a. en binnenkort beschikbaar op Spotify.

## Voorwoord

Door vijfendertig jaar lang naar kippen te kijken, heb ik een grote bewondering voor deze dieren gekregen. Hun sociale samenhang en empathie hebben me verbijsterd en ontroerd. Kippen zijn gevoelige, intelligente dieren, zeker zo slim als varkens en honden. Ze leren van en aan elkaar en gebruiken daarvoor minstens vierentwintig verschillende klanken. Zelfs een kuiken communiceert al in het ei met zijn moeder en zo weet ze later wie van alle kuikens de hare zijn. Een kip kan verdrietig zijn en rouwen om een verloren vriendin. Zo kan ze in shock gaan, bijvoorbeeld als een medebewoonster wordt aangevallen. Ze toont haar shock dan door maanden geen eieren meer te leggen: de wereld is te onveilig geworden en het duurt lang voor ze de wereld weer een beetje vertrouwt. Ook de ogen van kippen zijn bijzonder. Niet alleen kunnen ze dichtbij en veraf tegelijkertijd kijken, maar ook zien ze veel meer kleuren dan wij. Ze stammen rechtstreeks af van dinosaurussen, wat wil zeggen dat ze al vele miljoenen jaren hier op aarde vertoeven, veel langer dan de mensen dus.



# Hoofdstuk 1





Kip ontwaakt die ochtend. Het is een dag zoals alle dagen tot nu toe in haar korte leven. Ze weet trouwens niet wat een dag is. Er zijn alleen maar lampen die haar vertellen dat het warm en licht of minder warm en donker is. Ze weet niet dat heel haar vertrouwde wereld er tegen de avond niet meer zal zijn, inclusief de mensen die haar in leven houden. Ze heeft nu nog geen besef, dat er buiten de wereld met de lampen nog meer wereld bestaat. Nog heel veel wereld.

En ze gaat die snel leren kennen.

Tot nu ging het als volgt: de lampen vertellen Kip dat ze wakker mag worden samen met een paar honderd andere kippen. Dan stromen er voerkorrels in een goot voorbij.

Dat was elke dag zo en nu is ze al een flinke kip van acht weken oud. Ze heeft mooie bruine veren en gelukkig is haar snavel maar een klein beetje ingekort, dus ze kan nog makkelijk pikken. Vliegen lukt niet zo, want wat ze niet weet, is dat haar rechter vleugel geleewiekt is. Dat wil zeggen, dat ze het laatste botje van haar vleugel hebben afgeknipt toen ze een piepklein kuikentje was. Zoiets als bij een mens zijn pink afknippen. Als ze nu probeert te vliegen, dan hangt ze met één vleugelslag scheef, dus dat heeft ze maar een paar keer geprobeerd. De andere kippen vliegen ook niet. Ze scharrelen maar wat rond.

Het is net licht geworden en een verse lading eetkorrels stroomt in de goot. Blij begint Kip te pikken, maar opeens klinkt er een

verschrikkelijk geluid. Het is een geluid dat Kip nog nooit gehoord heeft. Een brullende, rollende zee van diep, dreigend lawaai. Eerst is het buiten. Het brult en raast. De muren bewegen mee met de golven en dan, dan opeens, scheurt het dak en een afschuwelijke hoeveelheid licht stroomt naar binnen. Maar het schurende, krakende geluid stopt niet bij het dak. Samen met het verblindende licht stroomt er ook water naar binnen.

En stukken van het dak.

Grote brokken en duizenden kleine.

Weer komt er een donderende golf lawaai en de muren wankelen en beginnen door te buigen.

Kip kijkt verschrikt naar het dreigende geweld boven haar. Nu flakkerende de lampen ook en opeens valt er een groot stuk van het dak naar beneden.

Weg, denkt Kip.

Weg wezen!

Ze holt al fladderend weg van het vallende dak naar de dichtstbijzijnde muur. Met een donderend geraas vallen stukken van het dak op doodsbenauwde kippen. De muur tegenover Kip wankelt, breekt in het midden en valt naar binnen bovenop tientallen kippen. De andere stuiven alle kanten op. Meer en meer stukken van het dak volgen en ook de zijmuren wankelen nu.

Kip maakt zich zo klein mogelijk tegen het stuk van de muur waar ze tegen staat. Een groot stuk van de muur tegenover Kip landt vlak bij haar. Er vallen nog brokstukken bovenop. Van buiten klinken nog meer donderende geluiden en de zijmuren vallen grotendeels naar beneden. Gelukkig voor Kip valt de muur waar zij tegen schuilt als laatste om, zodat ze in een driehoekig hol

min of meer veilig zit. Het gedonder gaat maar door en door tot het donkerder wordt.

Overall om haar heen flakkeren nu vreemde lichten. Er is rook die in haar ogen prikt en de geur van brand.

Bibberend van angst zit Kip in haar hol. Maar ze is jong en nieuwsgierig en na een tijdje van betrekkelijke rust kijkt ze toch uit haar schuilruimte.

Het eerste wat ze ziet, is een plasje water voor haar en dat is maar gelukkig ook, want ze heeft verschrikkelijke dorst en dankbaar pikt ze het regenwater op. Hier en daar liggen kippen, maar op de een of andere manier denkt Kip dat ze niet liggen te slapen. Nieuwsgierig steekt ze haar kopje verder omhoog en kijkt rond. Verderop is beweging.

Daar zijn mensen.

Blij komt ze nog een stukje verder recht. Mensen zijn goed. Die brengen eten en maken de schuur schoon.

Maar wat doen die mensen?

Voorzichtig, flitst er door haar heen. Voorzichtig, alles is zo vreemd. Misschien zijn deze mensen ook niet als de mensen die je kent.

Kijk eerst maar even.

Wat doen die mensen daar? Ze dragen grote stukken hout in hun handen en maken soms bruuske bewegingen. Dan klinkt er een harde klap en stuiven er kippenveren in het rond. Dat ziet er niet erg vriendelijk uit.

En ze komen langzaam deze kant op!

Kip draait haar kopje rond naar de andere kant. Daar is het donker, vol vreemde vormen en geuren, maar daar zijn geen mensen met grote stukken hout die kippen slaan.

Weg dus.

Het donker in.

Alles is daar vreemd. Er is zachte aarde en groene bladeren en takken die overal uit steken. Kip rent en huppelt en duikt onder takken door. Weg van die mensen en dat lawaai en de geur van brand. Weg. Weg.

Om haar heen ziet ze nog andere plaatsen met prikkelende rook en vlammen. Daar blijft ze maar uit de buurt. Zo klein mogelijk sluipt ze verder. Zo nu en dan stopt ze om wat water uit een plas te drinken.

Na een tijdje wordt de wereld rustiger om haar heen.

De hemel begint te verkleuren. Eerst is er een bleke roze streep, maar langzaam wordt heel de hemel bleker. Wat is de wereld verschrikkelijk groot. Het lijkt wel of er geen eind aan komt. Kip verschuilt zich in een paar struiken onder een grote boom. Die boom geeft haar een gevoel van veiligheid. Ze weet niet waarom, maar dicht tegen die boom onder de dichte struiken voelt het veilig, hoe vreemd het ook is.

De vochtige aarde onder haar geeft een onbekende kruidige geur af en Kip realiseert zich dat ze hongerig is, heel hongerig.

Wat ligt hier op de grond?

Kip kent alleen maar voederkorrels. Die liggen hier niet. Maar daar ligt een zaadje. Dat ziet er interessant uit. Kip pikt er eens in. Mm.

En dat?